

Arrest

**nr. 173 159 van 12 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. ENGELS loco advocaat Mr. M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaans nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2014 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 14 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 28 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 29 juli 2016 betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit de provincie Punjab. U woonde uw hele leven in Muridke, in het district Sheikupura, en werkte na de lagere school soms in de kledingwinkel van uw vader. U verklaarde dat u en uw vader sinds 2009 getreiterd werden door leden van de Moslim League – N. Zij kwamen goederen stelen in uw winkel en vielen u lastig. Als een soort bescherming werd u daarom lid van de MQM. U steunde ook de kandidatuur van Mazhad Ali Alvi omdat u dit een goed mens vond. Echter ook na de verkiezingen van 2013 had u nog meerdere problemen met de Moslim league – N. Uw vader zou door de stress die dit alles teweegbracht in januari 2014 zijn overleden waarna u het huis en de winkel verkocht. Uw moeder, broers en zus wonen sindsdien afwisselend ondergedoken bij verwanten in Sialkot (waar uw moeder vandaan komt), Pindi en Peshawar.

U reisde in maart 2014 met uw paspoort en een visum voor Italië naar Europa en vervolgens naar België. Hier bezorgden vrienden u een vals Brits paspoort waardoor u dacht dat uw verblijf hier gewettigd was. In november 2015 werd u opgepakt en vastgezet in het gesloten centrum van Vottem. Nadat u weigerde terug te keren naar Pakistan bij een eerste poging tot repatriëring vroeg u in maart 2016 asiel aan. Ter staving van uw relaas voegde u een attest van de MQM toe.

Op 13 mei 2016 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 8 juni 2016 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 14 juli 2016 dient u, nog steeds verblijvend in het gesloten centrum van Vottem, een tweede asiel aanvraag in. U herhaalt dat u gevaar loopt bij terugkeer naar Pakistan. U legt geen nieuwe documenten voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag op 13 mei 2016 door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 8 juni 2016. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij gevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet met name dat u bij een terugkeer naar Pakistan in gevaar bent omwille van problemen die u ondervond met de Moslim League-N. Deze problemen werden niet geloofwaardig bevonden door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

U stelt dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van

de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)national (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in het afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asiinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Hierbij dient aansluitend te worden opgemerkt dat er in uw hoofde werd vastgesteld dat u Pakistan in 2014 zou hebben verlaten op legale wijze met uw eigen paspoort en een visum voor Italië.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen probleem is van non-refoulement omdat er in geen enkele procedure een probleem van artikel 3 EVRM werd aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, een verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de asielaanvraag en de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door hem ingediende asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker beklagt zich erover dat hij niet in de mogelijkheid is gesteld zijn aanvraag in al zijn aspecten voor te leggen. Hij verwijt het CGVS dat in eerste instantie naar de bevoegdheden wordt gewezen in het kader van de meervoudige asielaanvragen, zonder dat deze in concreto worden toegepast. Verzoeker is het er niet mee eens dat enkel wordt verwezen naar de eerdere beslissing en aangegeven wordt dat er geen nieuwe elementen zijn. Hij stelt dat ten gronde nieuwe elementen worden aangebracht die van die aard zijn dat zijn leven in gevaar is, deze elementen niet eerder werden besproken en dan dienstig aangewend kunnen worden om een nieuwe aanvraag in te dienen en toegang te gunnen tot een nieuwe procedure. Volgens verzoeker hebben de verklaringen in zijn nieuwe asielaanvraag getracht om de 'onduidelijkheden' recht te zetten. Verzoeker stelt dat het verkeerd is om van de oude beslissing te vertrekken om van dit standpunt de elementen te beoordelen. Men dient, volgens hem, te bekijken of indien deze informatie tot een ander besluit zou geleid hebben, wat het CGVS niet doet. Volgens verzoeker mist het CGVS de noodzakelijke objectiviteit om de argumenten van verzoeker ten gronde te onderzoeken, zeker in het kader van eventuele nieuwe stukken.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker blijkens het administratief dossier en de bestreden beslissing geen enkel nieuw document neer dat zijn relaas zou moeten ondersteunen. Verzoeker betwist deze vaststelling van de bestreden beslissing niet.

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing herhaalt verzoeker dat hij gevaar loopt bij terugkeer naar Pakistan omwille van de problemen die hij ondervond met de Moslim League-N..

Verzoeker betwist dit niet in het verzoekschrift maar beweert, zonder enige precisering, dat uit *“de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat hij ten gronde nieuwe elementen aanbrengt die van die aard zijn dat zijn leven in gevaar is”* en dat *“deze elementen (...) niet ten gronde (werden) besproken in eerdere aanvraag en kunnen dan ook dienstig aangewend worden om nieuwe aanvraag te staven en verzoeker de toegang tot een nieuwe procedure te gunnen”*. De Raad kan enkel vaststellen dat bij gebrek aan precisering of toelichting verzoeker niet verder komt dan een blote bewering.

In de mate verzoeker stelt dat hoewel het CGVS en de Raad inderdaad hebben geoordeeld dat bepaalde elementen aan geloofwaardigheid ontbraken, doch de verklaringen van verzoeker uiteengezet in de nieuwe aanvraag net getracht hebben om deze ‘onduidelijkheden’ recht te zetten, en deze elementen hun steun vonden in de hiaten van het verhaal van verzoeker welke hij nu tracht recht te zetten door een vollediger beeld te geven van zijn leven en ervaringen, kan slecht vastgesteld worden dat verzoeker geen enkel concreet argument aanvoert, geen enkele toelichting verschaft over de zogenaamde ‘onduidelijkheden’ die hij thans zou hebben rechtgezet, en evenmin aangeeft wat hij bedoelt met een vollediger beeld van zijn leven. Het is niet aan de Raad uit dergelijke blote beweringen, concrete argumenten te puren die zouden aantonen dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zo verzoeker vervolgt dat hij al het mogelijke deed om bewijskrachtige stukken te bekomen die aantonen dat hij de waarheid sprak doch, steeds alle stukken als vals worden beschouwd, waardoor elke zin ontbreekt om nieuwe stukken aan te leveren, gaat hij voorbij aan de motieven in het arrest naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag enerzijds, en legt hij anderzijds naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag geen stukken voor. Overigens gaat verzoeker er duidelijk aan voorbij dat hij coherente verklaringen moet afleggen met betrekking tot zijn vrees voor vervolging, aangezien stukken slechts een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen.

In zoverre verzoeker nog laakt dat de motivering van de bestreden beslissing grotendeels het herhalen van de eerdere beslissing betreft en hij stelt dat het Commissariaat-generaal zich niet louter mag baseren op de eerdere beslissing om de nieuw aangebrachte documenten te ontkrachten maar het volledige dossier moet herbekijken in het licht van de nieuwe elementen, benadrukt de Raad dat aan de hand van eerdere beslissing onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, beslissing welke door de Raad bij arrest nr. 169 370 van 8 juni 2016 werd bevestigd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In 's Raads arrest nr. 169 370 van 8 juni 2016 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt: *“(...) Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd om reden dat (i) verzoeker pas heel laatsttijdig een asielaanvraag indiende, (ii) hij geen enkel origineel en geloofwaardig document ter staving van zijn identiteit, reisweg en problemen in Pakistan neerlegde, (iii) hij geen asiel aanvraag bij aankomst in Europa, zijnde Italië, terwijl hij daartoe wel de kans had en (iv) verzoeker amper enige kennis heeft van de MQM.(...) Verzoeker verklaart zijn land verlaten te hebben uit vrees voor vervolging omwille van zijn lidmaatschap van de MQM. Niet enkel blijkt het attest van de*

MQM dat verzoeker neerlegt behept te zijn met fundamentele vormelijke fouten, de inhoud ervan blijkt haaks te staan op verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaarde immers niet actief te zijn voor enige politieke partij terwijl het attest het tegendeel aangeeft. Hoe dan ook, verzoekers kennis over de MQM is dusdanig beperkt dat dit verhindert enig geloof te hechten aan verzoekers voorgehouden banden met de partij. De bestreden beslissing stelt dienaangaande vast: "Echter wist u niets van hun ideologie af, kon het letterwoord MQM niet uitleggen, kende enkel een lokale leider, kende wel de naam van de nationale leider maar kon niet zeggen dat hij de oprichter van de partij is. U kon geen andere leiders benoemen en van de geschiedenis van de partij wist u evenmin iets te zeggen (zie gehoorverslag CGVS pp.6-8). U zou overigens niet eens een lidkaart hebben gehad en beweert zelfs dat deze niet zouden bestaan. U verwees steeds opnieuw naar de MQM als een partij van Sindh, maar meer informatie over die partij kon u niet geven." Verzoeker voert geen verweer tegen deze vaststelling zodat dit motief onverminderd overeind blijft en door de Raad beschouwd wordt als hier hernomen.(...)"

Zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.4. Voorts leest de Raad in de bestreden beslissing het volgende: *"Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U stelt dat u bij een eventuele gedwongen repatriëring vreest gearresteerd te worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. (...)"*

Verzoeker betwist deze overwegingen niet, noch brengt hij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS